

ὁ ἐξηγμένος ἐκ τοῦ περιβλήματος, τῆς θήκης αὐτοῦ Νίσυρ. Πελοπν. (Μεσσ.) — Λεξ. Βλαστ., 340: Κάβουρας γδυτός (θαλάσσιος καρκίνος κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ὁστράκου του) Μεσσ. Ἀμύγδαλο γδυστό Νίσυρ. Σπαθὶ γδυτό (ἄνευ θήκης) Λεξ. Βλαστ., ἐνθ' ἄν. 3) Ὁ ἐλαφρῶς ἐνδεδυμένος ἢ μὴ φορῶν τὴν πλήρη αὐτοῦ ἀμφίεσιν, ὁ μόνον τὸν ἐσωτερικὸν χιτῶνα περιβεβλημένος πολλαχ.: Οὐλον τοῦ ἡμῶνα ἦταν γδ' τὸς μ' ἕνα π' καμ' σάκ' Τῆν. (Ἰστέρν.) Ἐτρέχαμε 'ς τὰ καταφύγια γδυτοί, ὅπως ἤμαστε μὲ τὸ πονκάμισο Ἀθῆν. Οὐλο τὸ συμπεθεριὸ ἐπαιρνε τὴ νύφη γδυτή, ὅπως ἦτανε μὲ τὸ πονκάμισο, καὶ τὴν πῆγαινε 'ς τὴ μάννα της Πελοπν. (Κλειτορ.) Εἶμαι γδυτὴ καὶ θά που δ' ἄσου (θά που δ' ἄσου = θά κρυολογήσω) Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Ντύσου, μὴν περπατᾷς γδυτός (χωρὶς ἐπανωφόριον) Εὐβ. (Στρόπον.) 4) Ὁ ἐνδεής, ὁ κακοενδεδυμένος κοιν. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ.): Εἵμαστε γδυτοί, δὲ μπορούμε νὰ πᾶμε πονθενά. Δὲν κοιτάξεις τὰ παιδιὰ πού εἶναι γδυτά, ἀλλὰ θέλεις καὶ λοῦσα! κοιν. Μ-μιά φ-φορεσά 'έμ-μπόταξε τσαί τ-τοῦνος, ὅλ-λο γδυτός εἶναι (μπόταξε = ἀπέκτησε) Εὐβ. (Κουρ.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γδυστό Κρήτ.

γδυτούλης ἐπίθ. Πελοπν. (Γαργαλ. Σιδηρόκ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γδυτός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-ούλης.

Γδυτός 1, ὁ ἰδ., ἐν ἐννοίᾳ οἴκτου.

γεβέντα ἡ, Σίφν. γεβέδα Ἀνδρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γεβεντίζω ὑποχωρητικῶς.

Ἡ διαπομπευθεῖσα γυνή, ἡ πόρνη ἐνθ' ἄν.: Μωρὴ γεβέντα, ἔχεις μούρη καὶ μιλεῖς; Σίφν.

γεβεντίζω Εὐβ. (Βρύσ. Κύμ.) Ἡπ. Ἰκαρ. Ἰων. (Κάτω Παναγ. Κρήν.) Καππ. (Συνασσ.) Κίμωλ. Κυκλ. Κύπρ. Μῆλ. Παξ. Πελοπν. (Αἶγ. Καρδαμ. Κορινθ. Μεσσ. Τρίκκ.) Προπ. (Μαρμαρ.) Σκυρ. Χίος Ψαρ. — Κ.Χρηστομ., Κερέν. κούκλ., 46 — Λεξ. Βάιγ. Βεντ. Κορ., Ἀτ. 4, 78 Μπριγκ. Μ'Εγκυκλ. Πρω. Δημητρ. γεβενδίζω Πελοπν. (Βούρβουρ. Κυνουρ.) γεβενδίζ-ζω Κῶς Μεγίστ. Ρόδ. γεβεδίζω Ἀνδρ. Ζάκ. Κέρκ. (Λευκίμμ.) Κεφαλλ. Κρήτ. Λευκ. Μύκ. Πάρ. Πελοπν. (Λεῦκτρ.) γεβεν-δίζ-ζω Σύμ. γεβεντίζω Σίφν. γεβενδίνιζω Ἀστυπ. γεβεντίζω Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Πάρ. ζεβεν-δίζω Νάξ. (Ἀνω Ποταμ.) κεβεντίζω Πελοπν. (Κορινθ.) γκιβεντίζου Θράκ. (Περίστασ.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ. γεβεδίζω Πελοπν. (Γέρμ. Μάν.) γεβενδίζω Ἰων. (Βουρλ.) λεβεν-τίζω Ψαρ. λεβενδίζω Χίος λεβενδίζ-ζω Κῶς 'εβεδίζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) 'εβεδίζ-ζω Κάλυμν. γιβεντίζω Λεξ. Γερμ. Βάιγ. Κορ., ἐνθ' ἄν. Μπριγκ. γιβεδίζω Ἀνδρ. Θήρ. Κρήτ. γιβενδίζ-ζω Κάρπ. Κάσ. γιβιντίζου Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Περίστασ.) Κυδων. γιοβεδίζου Λευκ. γιουβεδίζου Θράκ. (Αἶν.) δγιβιδίζου Κυδων. κιβεντίζω Κύπρ. — Λεξ. Βάιγ. Κορ., ἐνθ' ἄν. κιβεδίζω Θήρ. τσιεν-τίζ-ζω Κάρπ. τσουβεδίζω Θήρ. (Οἶα) λιβεδίζω Κύθηρ. λιβιντίζου Θράκ. (Καλλίπ.) λιβιδίζου Ἰμβρ. γιβιντοῦ Λυκ. (Λιβύσσ.) giβedō Μακεδ. (Πάγγ. Λακκοβ.) λ'βιδῶ Ἰμβρ. Μέσ. γκιβιντίζουμι Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Τὸ Βυζαντ. γεβεντίζω, παρ' ὃ καὶ γιβεντίζω καὶ κιβεντίζω, δι' ὃ ἰδ. Δουκ. ἐν λ. γυβεντίζω. Διὰ τὸν τύπ. δγιβιδίζου πβ. τὸ Βυζαντ. διεβεντίζω παρὰ Σαχλίκ., Ἀφήγησ. παράξεν. στ. 889 (ἐκδ. Σ.Παπαδημητρ., σ. 51) «ὅσον καὶ ἂν μὲ διεβέντισαν, πάλι πολιτικὴ 'μαι». Ὁ τύπ. κιβεντίζω ἐν Ἀσίᾳ. Κύπρ. (Κ.Σάθα, Μεσσ. Βιβλ. 6, 481) καὶ παρὰ Μαχαιρ. 1, 126 (ἐκδ. R. Dawkins)

«ἐγύρεψέν τους καὶ ἡῦρέν τους καὶ 'κιβέντισέν τους μὲ τὸ τρουμπέττιν καὶ ἔκοψεν πασανοῦ τὸ φτίν του τὸ δεξιόν». Πβ. καὶ τὸν τύπ. κεβεντίζω ἐν Ἀσίᾳ. Κύπρ. (Κ.Σάθα, Μεσσ. Βιβλ. 6, 91) «καὶ οὕτως νὰ τὸν κεβεντίσουν εἰς τὴν χώραν καὶ νὰ τὸν διώξουν ἔξω τῆς χώρας». Ἡ λ. πιθανῶς ἐκ τοῦ Τουρκ. *kevenmek*. Ἰδ. Miklosich, Die türk. Elemente in den südost-und osteurop. Sprachen XXV, 110 καὶ Σ.Παπαδημητρ. ἐν τῇ ἐκδ. Σαχλίκ., Ἀφήγησ. παράξεν., σ. 179-180. Περὶ τῆς προελεύσεως τῆς λ. ἐκ τοῦ Γαλλ. *gibet* (=τόπος καταδίκης, σταυρός, διότι οἱ καταδικαζόμενοι διαπομπεύονται, συνοδεύονται ἀπὸ πολλοὺς θεατὰς ἀπὸ τὴν φυλακὴν εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης) ἰδ. Δουκ. Κορ., Ἀτ. 4, 78 G. Meyer, Neugr. Stud. 4, 23 M. Triantaph., Lehnwörter, 142, 87 R. Dawkins, Byzant. Neugr. Jahrb. 3 (1922), 143-144 Μ.Δένδ., Ἀθηνᾶ 36 (1924), 149. Διὰ τὴν ἐκ τοῦ Ἰταλ. *giubbetto* (=στήλη ἀγχόνης, σκόλοψ, ἀπαγχόνις) ἐτυμολογίαν ἰδ. Μ.Δένδ., ἐνθ' ἄν. Μ.Φιλήντ., Γλωσσογν. 3, 230-231. Περὶ τῆς λ. ἰδ. καὶ Σ.Παπαδημητρίου, ἐνθ' ἄν., σ. 177-179, Ν.Πολίτ., Λαογρ. 4 (1912-1913), 650-653, Παροιμ. 1, 557 Σ.Ξανθοῦδ., ἐν Ἐρωτοκρ., 526-527.

1) Διαλαλῶ, διακηρύττω Ἀστυπ. Ἰμβρ. Μακεδ. (Λακκοβ. Πάγγ.). Γιὰ σουπᾶτι κι λ'βιδούν Ἰμβρ. Ἀμα τὰ μιλήσουν δὰ γαμβρολόγια, ὅστερι τὰ γεβενδίνιζου (γαμβρολόγια = ἀρραβῶνες) Ἀστυπ. Ἡ σημ. καὶ Βυζαντ. Ἰδ. Σαχλίκ., ἐνθ' ἄν., σ. 180 «ὥσπερ οἱ κήρυκες ἐγιβέντισαν τὰ περὶ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν». 2) Διαπομπεύω, διασύρω τὴν ὑπόληψίν τινος, δυσφημῶ τινα σύνθη. καὶ Τσακων. (Πραστ.): Γεβέδ' - σες τὸ σπλι' μας μὲ τὰ καμώματά σου Μύκ. Τὴν ἐγεβέντισαν πὼς ἔκανε παιδί μὲ δαῦτον καὶ τό 'ρριξε Πελοπν. (Βούρβουρ.) Μά 'ρτετε πολ-τὰ νωρίς, κ' οἱ γειτόνοι 'κόμα κάθουνται, τσαὶ θὰ γεβενδιστῶ πού 'μαι 'ς ἀνδρὸς πλάτες Ἀστυπ. Τί σου 'κανε καὶ τὸν κεβεντίζεις 'ς τὸν κόσμο; Πελοπν. (Κορινθ.) Ἐγεβέδ' σε τ'ν ξέ'ν' τὴ γ'ναῖκα κ' εἶν' ἀμαρτία Λευκ. Ἡθελε νὰ τότε γεβεδί'σ' καὶ δὲ δοῦ πέρασε αὐτόθ. Βάλε, πὺν νὰ σὲ ἄλου 'ς τὸ γάαρο τσαὶ νὰ σὲ τσιεντίζ-ζου (ἀρὰ) Κάρπ. Θὰ πάη νὰ μᾶσε γεβεντίση Σίφν. Ἐὼ θὰ δὰ πῶ νὰ σὲ 'εβεδίσω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Δὲ δρέπεσαι, 'εβεδισμένε, νὰ κάθεσαι νὰ λὲς τέθρια λόγια τῷ παιδιῷ; αὐτόθ. Μωρὴ 'εβεδισμένη, πὺ ἦσου τέθρια ὦρα; αὐτόθ. Θὰ μοῦ τὸ πληρώσουν οἱ γεβεδισμένοι Ἀνδρ. Μὴ τῆς μιλᾷς τῆς γεβεδισμένης Ἡπ. Ἀνάθεμα τὴν ὦρα καὶ τὴ στιγμή πὺν σὲ γεννόςπερνα, γεβεδισμένο σκορφαλιδάτσι Πάρ. || Ἀσμ. Ἀνωμερίτικος δουρβᾶς, γεβεδισμένο σόι, κριμα 'ς τὰ ρούχα πὺν φορεῖ καὶ τὸ ψωμί πὺν τρώει (ὑποτιμητικῶς περὶ τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου Ἀνω Με-ρὰ) Μύκ.

Βρὲ σύ, σκύλλε, βρὲ ἄνομε, βρὲ σύ, γεβεντισμένε, δὲν εἶχες κριση νὰ τὴν πᾶς, κριτὴ γιὰ νὰ τὴν κρίνης;

Ἰων. (Κάτω Παναγ. Κρήν.)

Μωρὴ στσύλλα, στσύλλ' ἄνομη, στσύλλα λεβενδισμένη, τὸ μαῦρομ-μας ἐγρώνισες τσ' ἐμὲ δὲν ἐγρωνίδεις; (στσύλλα = σκύλλα) Χίος

Ἀμ βῆς πὼς δὲσ-σ' ἐγκάλ-λιασα, μωρὴ γεβενδισμένη, σὰν δοῦ σαράφη τὰ φλουριά σ' ἔχ' ἀνακατωμένη

Μεγίστ.

Μαρή, ὁ-σύλ-λα, μαρ' ἄνομη, μαρὴ 'εβενδισμένη, πὺν 'σείς τοὺς δώδεκ' ἀερφούς τσ' οἱ δώδεκ' ἀνδρειωμένοι Κάλυμν.

Μωρὴ στσύλλα, μωρ' ἄνομη, Ὁβριά γεβεντισμένη Σκυρ. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Α 658 (ἐκδ. Σ.Ξανθοῦδ.) «Δέκα 'μαστεν g' ἐκεῖνοι δυό, π' ἀνάθεμα τὴν ὦρα, |



όλοι έγεβεντιστήκαμε 'ς τσι γειτονιές 'ς τή Χώρα.» Συνών. έξευτελίζω, πομπεύω, ρεζιλεύω. 3) 'Ατιμάζω, βιάζω γυναίκα, διασκεδάζω εις βάρος τής ύπολήψεως γυναικός Κρήτ. Κώς : 'Αφού τήν έγεβέντισεν γάμβοσον τζαιρόν, δήν εξαπόλυτσε Κώς. 4) Μεθ' ύβρεων αποπέμπω τινά Κυδων. Σίφν. : Τούν δγιβέδ'σα τσι πάρ' Κυδων. 5) 'Εντροπιάζω, ύβρίζω, γελοιοποιώ τινά "Ανδρ. "Ηπ. (Ζαγόρ.) Λευκ. Μύκ. Νάξ. ('Απύρανθ.) Πελοπν. (Αίγ.) : Ειδ' άσκημιά τ' άθρώπου τον εϋτή; 'εβεδίζει το χωριό ή άσκημιά don 'Απύρανθ. Ασάρωτά 'χα κ' 'εβεδίστηκα πού 'ρθα g' εδήκασι μέσα αυτόθ. 'Εβεδίζομαι όσο τς' άκούω και λείει τά παλιόλοα που λείει αυτόθ. Τήν έγεβέντισε Αίγ. || 'Ασμ.

Μιά badρεμένη βάει άδρός και πήτε τση τραγούδια, 'ιατί μās έγεβέντισεν όλα δά κοπελούδια

Απύρανθ. 6) 'Αποδεικνύω τινά ψευδόμενον Παξ. 7) 'Υπερτερώ, νικώ, καταβάλλω Κεφαλλ. Κίμωλ. Χίος : Τόν έγεβέντισε Κεφαλλ. 'Εκείνο είναι που μ' έγεβέντισε (έκείνο έπεδείνωσε τήν κατάστασίν μου) Κίμωλ. Αυτός ό θάνατος μ' έγεβέντισε Χίος. 8) 'Αποφασίζω, τολμώ Θράκ. (Περίστασ.) : Δέ γκιβεντίζουμι νά πāμι 'ς τήν Πόλη νά ίργαστοϋμι; Και μέσ., έπιχειρῶ, καταπιάνομαι Μακεδ. (Χαλκιδ.) : Τέτχοια δ'λειά δέ τ' γκιβεντίζουμι. Μετοχ. 1) 'Ο κομφεϋόμενος, ό θηλυπρεπής Σύμ. 2) 'Ο άτακτος, ό κακότροπος, Κέρκ. (Λευκίμ.) : 'Ενας γεβεδισμένος πάδοτε θά τρώη ξύλο. 3) 'Ο άξιος μομφής κατηγορίας "Ανδρ. Νάξ. ('Απύρανθ.) Πάρ. : Διαόλοι νά βούν μέσα σου, γεβεδισμένε, που 'χεις του χοίρου τή μούρη Πάρ. "Ω το 'εβεδισμένο, είδα μου 'καμε! 'Απύρανθ.

γεβεντιλίκι τό, άμάρτ. γεβεντιλίκι Πάρ. 'εβεδιλίκι Νάξ. ('Απύρανθ.) 'εβεδ'λίκι Νάξ. ('Απύρανθ.)

Έκ του ούς. γέβεντο και τής Τουρκ. καταλ. -λίκι.

1) Πρāξις άνθήικος, άξία μομφής Νάξ. ('Απύρανθ.) : Δέν άξανοίεις και σϋ τά 'εβεδ'λίκια πῶχεις καμωμένα, μόνου βοίξεις τών άθρώπω δά παιδιά. Συνών. γέβεντο 1. 2) 'Εντροπή, προσβολή Νάξ. ('Απύρανθ.) Πάρ. : "Ω, το 'εβεδ'λίκι μου, ὅδε μου τό 'πανε! 'Απύρανθ. 'Εσένα έπόμεινε το 'εβεδιλίκι αυτόθ. Συνών. γεβέντιση, γεβέντισμα 3, γεβεντισμός 2, γέβεντο 2β, ντροπή, ρεζίλεμα, ρεριζιλίκι.

γεβέντιση ή, άμάρτ. 'εβέντιση Νάξ. ('Απύρανθ.)

Έκ του ρ. γεβεντίζω.

Γεβεντιλίκι 2, ό ιδ. : Μιά 'εβέντιση μου 'λαχε κι άκούς ό καμός μου!

γεβέντισμα τό, Αίγιν. 'Ικαρ. Παξ. Πελοπν. (Καρδαμ. Μεσσ. Πάτρ. Πύργ.) Σίφν. — I. Βενιζέλ., Παροιμ², 246, 1013 — Λεξ. Βάιγ. Πρω. Δημητρ. γεβέντισμα Μεγίστ. Ρόδ. γεβέντισμα "Ανδρ. Θήρ. Κρήτ. Μήλ. Μύκ. Πάρ. Σύρ. γεβέντισμα Πάρ. γεβέντιγμα 'Ιων. (Βουρλ.) 'εβέντισμα Νάξ. ('Απύρανθ.) γιβέντισμα Θήρ. γιβέντ'σμα "Ηπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Λακκοβ.) γιβέδ'σμα Σάμ. γιβέντισμαν Λυκ. (Λιβύσσ.) γιουβέδ'σμα Λέσβ. τσουβέντισμα Θήρ. (Οία) τσ'βέδ'σμα Θήρ. (Οία) λιβέντισμα Κύθηρ.

Έκ του ρ. γεβεντίζω. Παρά Δουκ. τύπ. γυβέντισμα άντι γιβέντισμα, δι' ό ιδ. γυβεντίζειν.

1) Το διαλάλημα, το κήρυγμα, το γινόμενον υπό έμμίσθου κήρυκος Μακεδ. (Λακκοβ.) Συνών. τελάλι. 2) 'Η διαπόμπευσις, ό έξευτελισμός "Ανδρ. "Ηπ. (Ζαγόρ.) Θήρ. (Οία) 'Ικαρ. 'Ιων. (Βουρλ.) Κύθηρ. Λέσβ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μεγίστ. Μήλ. Νάξ. ('Απύρανθ.) Πάρ. Πελοπν. (Μεσσ. Πάτρ. Πύργ.) Ρόδ. Σίφν. Σύρ. — I. Βενιζέλ., Παροιμ², 246, 1013 —

Λεξ. Βάιγ. Πρω. Δημητρ. : Παροιμ. 'Η πουτάνα το γεβέντισμα για πανηγύρι το 'χει (έπι άνθρώπων διεφθαρμένων, άπολεσάντων τήν αιδῶ, οίτινες, άναισθήτως έχοντες προς τήν άτίμωσιν, έναβρύνονται μάλλον διά τά έργα των) "Ανδρ. Πάτρ. 'Ε κούρβα το γεβέντισμα παναυράτσιν τό 'δει (κούρβα=ή πόρνη συνών. τή προηγούμενη) Μεγίστ. 'Η πομπιέμένη το γεβέντισμα τό 'χει για καμάρι (συνών. τή προηγούμενη) Πύργ. 'Ο κλέφτης το 'εβέντισμα 'ια παναυρι τό 'χει (συνών. τή προηγούμενη) 'Απύρανθ. 'Ο Γύφτος το γεβέντισμα για πανηγύρι το 'χει (συνών. τή προηγούμενη) Μεσσ. 'Η παροιμ. έν παραλλαγαίς κ.ά. Συνών. γεβεντισμός 1. 3) 'Εντροπή, ύβρις, κατηγορία Αίγιν. Θήρ. (Οία) Λέσβ. Μύκ. Νάξ. ('Απύρανθ.) Παξ. Πελοπν. (Καρδαμ.) Σάμ. Χίος : 'Ιδε γεβέντισμα που μās ήκαμες 'ς το σπίτ'! Μύκ. Μουρέ, είδα 'εβεδίσματα 'ν' που του λαχαίνουν κ' εϋτεινού! 'Απύρανθ. || Παροιμ. Παιχνίδια θέλεις, Γιωργιλλά, δέξου γεβεντίσματα (έπι τών έξ άφροσύνης προκαλούντων ίδια παθήματα) Καρδαμ. 'Η παροιμ. έν παραλλαγαίς κ.ά. Συνών. γεβεντισμός 2. 4) Μετων., ό έντροπιασμένος, ό διαπομπευμένος Νάξ. ('Απύρανθ.) || 'Ασμ.

βόβιωμα και 'εβέντισμα, πάαινε νά τρυπώσης

και νά βρης τοίχο νά ξυστής και νήλιο νά ξαπλώσης.

Συνών. άνάγελο 2, άναγορά 2, γέβεντο 3, ρεζίλι.

γεβεντισμός ό, άμάρτ. γεβεντισμός Μύκ. 'εβεντισμός Νάξ. ('Απύρανθ.)

Έκ του ρ. γεβεντιζώ. 'Η λ. και παρά Σομ.

1) 'Ο διασυρμός, ή διαπόμπευσις, προσβολή Μύκ. : 'Ιδε γεβεντισμό που μās ήκαμε 'ς το σπίτ', νά κλεφτή με το γέρο! Συνών. γεβέντισμα 2. 2) 'Εντροπή Νάξ. ('Απύρανθ.) : Είδα 'εβεντισμό ει' βου τότε παίρνεις και σϋ με το παραμικρό! Συνών. ιδ. εϋλ. γεβεντιλίκι 2.

γεβεντιστής ό, άμάρτ. γεβένστής Λευκ. λ'βιδιχτής "Ιμβρ. Θηλ. γεβεδίστρα Λευκ.

Έκ του ρ. γεβεντιζώ, παρ' ό και λ'βιδῶ. 'Εν Gloss. Latin-grec τύπ. κιβεντιστής.

1) 'Ο δημόσιος κήρυξ "Ιμβρ. Συνών. διαλαλητής, κήρυκας, τελάλης. 2) 'Ο συκοφάντης Λευκ. : Μη δά πιστεύετε, είναι γεβένστής. Γεβεδίστρα εϋτείν' π' τά 'πε.

γεβεντιστός έπιθ. άμάρτ. Θηλ. διβεγκιστά Τσακων. (Μέλαν.)

Έκ του ρ. γεβεντιζώ. 'Ο τύπ. διβεγκιστά έκ του ρ. *διβεγκίζουρ ενι.

'Ο άδιάντροπος, ιδία έπι γυναικῶν : 'Ωράτσερένι τά διβεγκιστά τσ' έν' έγκα τσ' έν' άουα! (τήν είδες τήν άδιάντροπη, τί πηγαίνει και λέγει).

γεβεντιστούτσικος έπιθ. άμάρτ. οϋδ. διβεγκιστούδικο Τσακων. (Μέλαν.)

Έκ του έπιθ. γεβεντιστός και τής ύποκορ. καταλ. -ούτσικος.

'Ο άνήσυχος, ό άτακτος : "Ορα το διβεγκιστούδικο τσ' έρι ποίντα (κοίταξε το γεβεντιστούτσικο τί κάνει).

γέβεντο τό, Εϋβ. (Κουρ.) Κίμωλ. Μήλ. Νάξ. (Γαλανάδ.) Σίφν. γέβενδο Ρόδ. γέβεδο Θήρ. "Ιος Κρήτ. Κύθη. Μύκ. γέβιδο Λέσβ. (Σταριῶτ.) 'έβεδο Νάξ. ('Απύρανθ.) γίβεδο Κρήτ. ('Ηράκλ. Μαλάκ. Σητ. κ.ά.) βέγεντο Σίφν.

Έκ του ρ. γεβεντιζώ.

1) 'Ατιμία, πρāξις άτιμος, έπιλήψιμος Εϋβ. (Κουρ.) Κίμωλ. Κρήτ. ('Ηράκλ. Μαλάκ. Σητ. κ.ά.) Μύκ. Σίφν. : Πα-

